

ע"פ 6671/23 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 6671/23

כבוד השופט עופר גروسקובף
כבוד השופט חאלד כבוב
כבוד השופט יחיאל כשר

לפני:

פלוני

המערער:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על הכרעת דינו ואזור דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים בתפ"ח 21-07-2023 שניתנו
על-ידי כבוד סגן הנשיא ר' כרמל, והשופטים א'
רומנוב ו-מ' ליפשיץ-פריבס ביום 24.01.2023
וביום 18.07.2023

ד' בתמוז התשפ"ד (10.7.2024)

תאריך ישיבה:

עו"ד יעל שרפ

בשם המערער:

בשם המשיבה:

פסק דין

השופט חאלד כבוב:

1. כפי שיתואר בהרבה להלן, מה שהתחילה כבילוי ליל של מספר צעירים וצעירות בחצר ביתו של המערער, הסתיימה בבעילת המתлонנת על-ידי המערער בחדר השינה שלו. מיד לאחר מכן, המתлонנת עזבה את הבית בבהילות, וסירה לחברותיה שהמערער העלה אותה בכוח לחדרו, שם הוא בעל אותה בניגוד לרצונה ולא הסכמתה. בסמוך לאחר מכן, המתlonנטה רכשה גלוות 'פוסטינור' למניעת הירון לאחר מגע מיני, ופנתה למרוץ בת-עמי לנגעות תקיפה מינית לשם עriticת בדיקה רפואיית וקבלת טיפול. בחולף מספר ימים, פנתה המתлонנת למשטרת והتلוננה על כך שהמערער אנס אותה. המערער מסר גרסה שונה לחולוטין. לדבריו, המתlonנטה עלה עמו לחדרו מרצונה החופשי, וככל לא ביקשה ממנו לחדר ממע羞יו במהלך האירוע. המערער הוסיף כי בעת שהשנים בילו בחצר הבית, בנסיבות אחרות, הוא החדר את אצבעותיו לאיבר מיניה של המתlonנטה ללא כל התנגדות מצדיה, וכי

עמוד 1

יחסיו המין שהתקיימו בחדרו לאחר מכן היו מוסכמים. ממשילא, כך נטען, המערער לא ידע, ואף לא חשב, כי המתלוננת לא מסכימה לקיום עמו יחסי מיין.

בפסק דין של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד סגן הנשיא ר' כרמל והשופטים א' רומנווב -מ' ליפשיץ-פריבס) בתפ"ח 21-07-2023 מיום 24.01.2023 (הכרעת דין) ומיום 18.07.2023 (גזר דין), המערער הורשע בדעת רוב, בעבירה של איнос, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ונגזר עליו בדעת רוב, עונש של 3.5 שנות מאסר בפועל, לצד עונישה נלוית. הערעור שלפנינו נסוב על הרשות המערער, ולחלוfin על חומרת העונש שנגזר עליו.

כתב האישום וההילך בבית המשפט המחוזי

2. בכתב האישום שהוגש נגד המערער תואר, כי ביום 27.09.2019 בנסיבות השעה 00:03 לפנות בוקר, המתלוננת בילתה עם חברתה, ש', עם שני נערים נוספים בחצר ביתו של המערער. בשלב מסוים, המתלוננת ישבה על ספה בסמוך למערער והלה החל ללטוף את גבה מעל בגדייה. בהמשך, המערער ניסה להכנס את ידו מתחת לחצאייה של המתלוננת, אך היא היזה את ידו. סמוך לאחר מכן, המערער חזר והכנס את ידו מתחת לחצאייה של המתלוננת עד שנגע באיבר מינית מעל לתחטוניה. בתגובה, המתלוננת קמה ממוקומה. זמן מה לאחר מכן, המערער הזמין את המתלוננת להיכנס אל הבית, ולאחר שבתחילת השיבה שאינה מעוניינת, היא נעתרה לבסוף לבקשתו ונכנסה עמו לבית, תוך שהיא מותירה את דלת הבית פתוחה. המערער חיבק את המתלוננת בסלון הבית, ומשניסתה יצאת אמר לה "אל תdagי הכל בסדר", וסגר את דלת הבית.

בשלב זה, המערער הרים את המתלוננת על כתפו, חרב בקשתה כי יניח לה, והחל לעולות במדרגות לקומת השניה לכיוון חדר השינה שלו. המתלוננת ניסתה להשחרר מ אחיזתו, אך לא הצליחה בכך. מושגיאן לחדר השינה, הפיל המערער את המתלוננת על המיטה ונשכב מעליה תוך שהוא מחזיק בידיה. המתלוננת בקשה מהמערער לחזור ממעשיו, תוך שהיא מבהירה לו כי היא אינה מעוניינת לכך. עמו יחס מיין, אך הלה הتعلם מסירובה והמשיך במעשיו. כתב האישום מוסיף ומפרט כי המערער החל לנשך את איבר מינית של המתלוננת, הסיט את תחטוניה, והחדיר את איבר מינית לאיבר מינית תוך שהוא גורם לה לכאב. המתלוננת אמרה למערער כי הוא מכאייה לה, ואף ניסתה לקום מהמיטה מספר פעמיים, אך המערער מנע ממנה להתרoomם. לצד זאת, תואר כי המערער ביקש מהמתלוננת שתחשוף את חזקה, שתבצעו בו מין אוראלי, ושתחטאף על בטנה - אך היא סירבה לעשות כן. לפי כתב האישום, בשלב מסוים, המתלוננת אמרה למערער "תגמר כבר ותיתן לי ללקת". או אז, המערער החדר שוב את איבר מינית לאיבר מינית של המתלוננת לשמשך מספר דקות, ולאחר מכן ביקש ממנה לגעת באיבר מינית עד שיגיע לפורקן. משסירבה המתלוננת לעשות כן אמרה לו שהוא מכאייה לה וכי ברצונה ללקת, המערער שב והחדיר את איבר מינית לאיבר מינית לשמשך בדקה, ולאחר מכן הגיע לפורקן מנייע על הרצפה. בשלב זה, כך תואר, המתלוננת קמה מהמיטה, סיירה את בגדייה והדפה את המערער שהתקרב אליה בניסיון לחבקה. כשיצאה המתלוננת מהבית, היא גילהה שחברתה והנערות שעמדו בילתה בלילה אינם עוד במקום.

3. עד כאן עיקרי כתוב האישום. כפי שיתואר להלן, חיזית המחלוקת כפי שהתבררה בבית המשפט המחויזי הייתה מוגבלת למדי.

גרסת המערער

4. בחקירהו במשטרה וכן בעדותו בבית המשפט, המערער עמד על גרסתו שלפיו המטלוננט לא הביעה כל סירוב או אי-הסכמה למשעים המיניים. כמו כן, העידו מטעמו אחוטו, אמו וחבר נוסף שהוא בבית. قولם צינו כי שמעו מהדרו של המערער את המטלוננט 'גונחת' באופן המתאים, לסבירתם, לקיום יחסי מין בהסכם. ודוק, המערער לא חלק על עצם קיומם של יחסי מין עם המטלוננט. ואולם, לטענותו, המטלוננט עלתה עמו לחדרו באופן חופשי, ולא רק שלא הביעה אי-הסכמה למשיעו, אלא שמאופן התנהלותה קודם לקיום יחסי המין ובמהלכם, הוא למד על הסכמתה הברורה לכךם עמו יחסי מין. בהתאם, הגנת המערער התבessa על שני קווים טיעון עיקריים: האחד, כי המטלוננט הסכימה למשעים המיניים בזמן אמת, ואולם בדיעבד, לאחר שהתחרתה על קיום יחסי המין עמו, האירועים נחרטו אצליה בזיכרון באופן שונה; והשני, כי אף אם המטלוננט לא הסכימה למשיעו, הוא לא היה מודע לכך.

גרסת המטלוננט

5. הראייה המרכזית שהובאה מטעם ה苍ביעה הייתה עדות המטלוננט. לצדיה, הובאו ראיות בדבר מצבנה הנפשי לאחר האירוע, וזאת כנלמד משיחותיה עם חברותיה של'-ר' ועם אביה; וכן מכך שבבקבות האירוע, המטלוננט פנתה למרכז בת-עמי לנפגעות תקיפה מינית במרכז הרפואי הדסה עין כרם. המטלוננט העידה כי כשהייתה בחצר הבית על הספה ליד המערער היא לבשה חצאית, וכי הלה אכן החדר את אצבעותיו מתחת לחצאיתה ולטור איבר מינה. עם זאת, לדבריה, הדבר נעשה בניגוד לרצונה; ובתגובה לכך, היא דחפה את ידו של המערער וקמה מהספה. המטלוננט סיפרה כי מאחר שלא היו ברשותה מזומנים היא הייתה תלואה בחברתה של'-ר' כדי לחזור לביתה, ולכן היא ביקשה ממנו להזמין עבורה מונית. ברם, מאחר שש'-ר העדיפה להמתין עם הזמנת המונית, השתים נותרו במקום. משחלף זמן מה, המערער פנה אל המטלוננט ובקש ממנה להיכנס עמו אל הבית כדי להוציא כבוד, ולאחר שבתחילת סירבה, היא נעתרה לבקשתו החזרת להיכנס לבית. המטלוננט אף צינה כי מאחר שסבירה כי היא נכנסת לרגע קצר בלבד, היא הותירה את מכשיר הטלפון שלה בחצר הבית. לאחר שנכנסה, המערער חיבק אותה "ופה הבנתי שכבר זה לא להוציא דברים.ניסיתי להדוף אותה ממי ולכלת והוא פשוט תפס אותה והוא הרים אותו בצוורה שהראש שלו [...] על הכתף שלו כשהרഗלים בבטן שלו, פחות או יותר בבטן, והראש בגב תחthon והוא מעלה אותו למעלה במדרגות לכיוון החדר שלו כשהיא מנסה עם הכוחות שיש לי לחתת לו מכות עם הידיים, כאילו לזרז עם הידיים ולהגיד לו שאני לא, אמרתי לו שאני לא רוצה לעלות. שאני רוצה ללקת". בمعנה לשאלת כיצד המערער נשא אותה על כתפו, השיבה המטלוננט כי גובהה הוא 1.59 מטר, וכי המשקל שלה הוא כ-43 קילוגרם בלבד. המטלוננט הדגישה כי היא אמרה לערער פעמי שhai לא מעוניינת

לבוא ולקיים עמו יחסី מין, אך הלה התעלם מדבריה, והמשיר לעשות בה כרצונו. המתלווננת הוסיפה כי היא ניסתה לkom מהמיתה שוב ושוב, אך המערער מנע זאת, וגופה כמו 'קפא' במקומות רבים שתוכל לצעק לעזרה. המתלווננת העידה כי באחת הפעמים שביקשה מהמערער להפסיק, המערער השיב לה "טוב אז לפחות תתני לי לגמור", ואז "מהיאוש ומהכאב כבר אמרתי לו אז תגמר כבר, תן לי רק לילכת. כאילו העיקר, העיקר שאני אוכל לברוח מפה".

6. כבר עתה יצון, כי עדות המתלווננת נמצאה מהימנה על-ידי כלל שופטי בית המשפט המחויזי. גם שופט המיעוט בהכרעת הדיון, סגן הנשיא כרמל, אשר מצא לזכות את המערער מחמת הספק, קבע כי עדות המתלווננת הייתה "כנה, אמינה, מדוקפת, מפורטת, והותירה רושם חיובי וטוב"; כי "גם התנהגות המתלווננת מיד לאחר האירוע תומכת בגרסתה"; וכי "עדות המתלווננת עדיפה על פני עדות [المعרער]". ואולם, שופט המיעוט סבר כי קיימים קשיים מסוימים בעדות המתלווננת, המשליך על האפשרות לבסס את הרשות המערער ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי. קשי זה נבע מעדותה של ש', עדת תביעה, שסתירה את גרסת המתלווננת בכל הקשור להשתלשלות האירועים בחצר הבית, שקדמו ליחסיו המין. בעבר אףוא לבחינת עדות זו.

עדותה של ש'

7. כאמור לעיל, ש' הייתה חברה של המתלווננת, והשתיים בילו יחד בליל האירוע. ש' הייתה גם אחת החברות הראשונות אשר להן המתלווננת סיפרה כי היא נאנסה על-ידי המערער מיד לאחר האירוע. הפער המרכזי בין גרסת המתלווננת לבין גרסתה של ש' היה בכל הקשור לאירועים שקדמו לקיומן יחסី המין בחצר הבית. בעוד שהמתלווננת תיארה את המגע ביןה לבין המערער בחצר כמגע חד-צדדי מצד אחד, שהופסק במהרה על-ידה, ש' תיארה מציאות שונה לחלוتين. לדבריה, המתלווננת נישקה את המערער, שלחה את ידה לאיבר מיננו, ושיתפה פעולה עמו בעת שהכניסו את ידיו מתחת לחצאיתה לעבר איבר מיננה. ש' המשיכה והעידה כי לאחר שהמתלווננת והמערער עלו לחדרו של המערער, הם שבו שם פרק זמן ממושך. ש' העידה כי היא רצתה לקרוא למתלווננת, ועל כן היא עلتה לעבר חדרו של המערער, אך בפועל המדרגות היא הבינה בכך שדלת החדר מעט פתוחה, ושמעה מהחדר "סיטואציה של כמו אנשים נורמליים שעכשיו מקיימים יחסី מין [...]" . ש' הוסיפה כי היא חשה לא בנוח לקרוא למתלווננת במצב זה, ועל כן היא פנתה ל-י', חברו של המערער שבילה עם קודם לכך, וביקשה ממנו לבדוק אם המתלווננת מעוניינת לעזוב את המקום. ברם, כאשר י' שב לחצר הבית, הוא מסר לה כי השניהם נשמעים כמו 'שמי'יים יחסី מין. במאמר מוסגר יצון כי י' שב על גרסתו זו גם בעדותו בבית המשפט, עדותו נתמכה כאמור גם בעדות אמו ואחותו של המערער שמספרו כי הן שמעו קולות של גינויות שבקו מחדרו של המערער. ש' סיפרה כי לנוכח האמור, היא הופתעה מאוד כאשר שעה לאחר מכן, המתלווננת סיפרה לה שהיא נאנסה על-ידי המערער. ש' הוסיפה כי בתחילת היא לא ידעה אם להאמין למתלווננת, וככל שחלף הזמן - ספקותיה באשר לאמתות דברי המתלווננת רק הלכו וגברו.

8. כפי שצווין לעיל, שופט המיעוט, שסביר כי יש לזכות את המערער מחמת הספק, התבבס על עדות זו. בחומר דעתו כתוב שופט המיעוט בדברים הללו: "דבריה אלו של [ש'], עדת תביעה יש לזכור, שה'יתה

חברה טובה, קרובה של המתלוונת, מציריים תמורה שונה מזו שתוארה על ידי המתלוונת בשלב בו هي כולם במרפסת, ומctrיים דינמייה שונה לחלוון: נגיעות הדדיות, נשיקות הדדיות, חיבוק 'חרמוניים' וכל זאת בכמעט אפס מרחק מעיניה של [שי']. תמונה מצב זו של [שי'], לו תתקבל, מטה את הcpf לזכות הנאשם. וידגוש, גם אם המתלוונת נענתה לכל חיוריו, מגעיו ומעשיו של [המערער] בשלב היותם במרפסת, אין בכך ממשום הסכמה כלשהי לקיום יחסין מין מאוחר יותר, דבר המובן מalto ואף אין צורך לאומרו. אולם, מדעת המתלוונת עולה שלילה להיתכנות תיאורים אלה ובמידה שעדות [שי'] תתקבל כבעלת משקל, יש בה ליזור ספק סביר". דעת המציאות הוסיפה כי אכן מתן משקל לעדותה של שי' "אינו דבר פשוט בניסיבות העניין", בפרט כאשר הוכח כי שי' ניסתה לגרום למתלוונת לסלוח למערער ולהזור בה מתלוונת, "ולצד זאת הבהיר כי [שי'] קיימה קשר עם משפחת [המערער] במינו שלא הבהיר דיו". עם זאת, כך נקבע, "לאחר שambilאים בחשבו את כלל סימני השאלה, פוחתת הרזולציה בתמונה עדותה של [שי'], הקווים נועשים פחותם חדים, וקיים כתחמים בהם, אולם אין בכלל אלה לטשטש כליל תמונה זו, והנותר ממנה עדין מייצר ספק סביר".

9. דעת הרוב סקרה אחרת. בהתמצית, השופט רומנוב סבר כי אכן קיימים צבר של אינדייקציות המצביע על כך שהמערער לא היה מודע בפועל לעובדה שהמתלוונת אינה מסכימה לקיים עמו יחסין מין; אך הוכח כי המרער חשב שהמתלוונת אינה מסכימה ועצם את עינוי מלברר זאת. וביתר פירות: השופט רומנוב חילק את חוות דעתו לשלוש נקודות מבט רלוונטיות. זו של המתלוונת, זו של יתר הנוכחים, וזו של המערער. נקבע, כי מעדותה של המתלוונת, כמו גם מאופן התנהגותה לאחר האירוע, ניתן ללמוד בצורה ברורה כי היא לא הסכימה לקיום יחסין מין עם המערער, ולבטוח שלא רצתה בהם. בהקשר זה נקבע כי "גם התיאור [שהמערער] מסר לגבי מה שהתרחש בין לבין המתלוונת לא מעלה תמונה של קשר הדדי, אינטימי, שנועד להסביר הנאה וסיפוק לו ולמתלוונת. התיאור [שהמערער] מסר מעלה תמונה של התנהגות חד צדדי שנועדה להסביר [למערער], ורק [למערער], סיפוק והנאה". השופט רומנוב הוסיף והסתיג מתיאריה של שי' לגבי הקربה הפיזית וההבדיות שנלוותה למשעים המינויים שאירעו בחצר הבית, בין היתר מאחר שי' העידה על הקربה בין השניים בצורה מופרצת, באופן שהתעללה אף על תיאוריו של המערער עצמו. ואולם, כך לפי השופט רומנוב, ניתן להניח כי שי' וכי אכן סברו, בזמן אמיתי, כי המערער והמתלוונת מקיימים יחסין מין בהסכם, וזאת על בסיס המידע שהוא זמין להם באותה עת.

10. ומכאן לנקודת המבט של המערער, עליה ביקש השופט רומנוב ללמידה מהמרכיבים הבאים:

א. עובר לאירוע, המערער שמע מהחווי כי "המתלוונת היא בחורה מתירנית הנוגגת לקיים יחסין מין מזדמנים";

ב. בחצר הבית באותו הלילה "שררה אווירה משוחרת". הנוכחים, או לפחות חלקם, שיחקו משחק 'אמת או חובה', שבמסגרתו "העניין המיני היה נכון";

ג. המתלוונת "לא ביטהה התנגדות ברורה ונחרצת" בעת שהמערער "גיפף אותה בנוכחות אחרים והחדיר את אצבעו לאיבר המין שלה";

ד. המתלוונת נעתה לבקשת המערער להיכנס עמו הביתה, לאחר שהלה החדר את אצבעו לאיבר מינה בחצר הבית, באופן שהוא יכול להיחזות על-ידו "כראיה לכך שהמתלוונת 'זורמת' כלשונו אל הכוון שהוא ביקש להוביל אותה אליו";

ה. במהלך העליה במדרגות לחדרו של המערער "המתלוונת לא צעה ולא השמיעה מחרה קולנית", חרב העובדה שחברתה ובני משפחתו של המערער היו בקרבת מקום והוא יכולים לבוא לעזרתה;

ו. המערער הותיר את דלת חדרו מעט פתוחה בעת קיום יחסיו המין, וזאת אף שבני משפחתו היו במרחק של פסיעות אחדות מהחדר, באופן המלמד על כך שלא חש כי המתלוונת תזעק לעזרה;

ז. בזמן קיום יחסיו המין, המתלוונת "לא צעה ולא הביעה מחרה ונחרצת";

ח. המערער "כיבד את סירובה" של המתלוונת להתפרק על בטנה בעת קיום יחסיו המין, וכן את סירובה לבצע בו מין אוראלי, באופן שהוא יכול להיחזות על-ידו כהסכמה לקיום יחסיו מין בדרך אחרת;

ט. בשלב מסוים, המתלוונת האיצה במערער 'לגמר', והדבר היה יכול להתרפרש על-ידו כהסכמה לקיום יחסיו המין.

כל אלו, כך קבע השופט רומנוב, מצביעים על כך שיתכן כי המערער לא היה מודע בפועל לא-הסכםה של המתלוונת. ובלשונו: "[המערער] ציפה שהוא 'תזרום' אליו. סביר מדוע להניח שגם המתלוונת הייתה מבטאת התנגדות ברורה ונחרצת, [המערער] היה מפסיק את מעשו. אלא שהמתלוונת לא ביטה התנגדות ברורה ונחרצת, [והמערער] ראה בכך היתר לעשות בה את שהוא ביקש לעשות".

11. ואולם, בצד האמור נקבע על-ידי השופט רומנוב כי "מהתיאור שהמתלוונת מסרה עולה, שגם אם ביטוי ההתנגדות שלה היה רפואי, לא ניתן שהנאשם לא היה מודע להם. אלא שמתבונת הדברים עולה כי הנאשם סבר ש'הלא' של המתלוונת, איןו: '**מש לא, בשום אוף לא**', והוא קיווה כי מהר מאד היא תתרצה ולא תמנע ממנו לעשותה את שבייקש לעשותה". בנסיבות אלו, נקבע כי הוכחה שהמערער חשב שהמתלוונת אינה מסכימה למשעו, עצם את עיניו מלברר זאת; בהתאם, המערער הורשע בעבירה של אי-נוס מתוך יסוד נפשי של מודיעות, בדרך של עצימת עיניהם.

12. השופט לפישץ-פריבס הצטרפה לתוכאה שלפיה יש להרשיע את המערער, אך דרך הילוכה הייתה שונה מזו של השופט רומנוב. השופט לפישץ-פריבס קבעה כי עדות המתלוונת והתנהגותה לאחר האירוע, לא מותירות ספק סביר בדבר העובדה שהמערער בעל אותה חרב בקשה המפורשת שריפה ממנה. השופט לפישץ-פריבס הוסיף וקבע כי גרסתה של שי על האירועים שקדמו לקיום יחסיו המין בחצר הבית הייתה "גרסה מתגלגת, מועצתת ומופרצת בנוגע לדינמיקה בישיבה בפרגולה, וכי כל עניינה להציג על הדדיות בנסיבות של [המערער] ושל המתלוונת"; כי שי הפריזה באופן

תיאורה את האירוע אף מעבר לתיאוריו של המערער, תוך שגורסתה הייתה רצופה בסתרות וחסרת קוהרטיות; וכי קיים קושי בהסתמוכות על דבריה של ש' לנוכח קשריה עם בני משפחתו של המערער. מכל מקום נקבע, כי אף אם המערער סבר כי המתלוונת הסכימה להחדרת אצבעו לאיבר מינה בחצר הבית, לא היה בכך כדי לסייע לו. שכן, מרגע שהמתלוונת הביעה את התנגדותה לקיום יחסיו המין עם המערער בחדרו, היה עליו לחזור ממעשו באופן מיידי. בסיכום דבריה קבעה השופטת לפישץ-פריבס כך: "התיאור של המתלוונת את המעשה היה קוהרטני וסדור. [...] תחשותיה הפיזיות בתיאורה על ניסיונה לחוץ עצמה מיד [המעערער] בעת שכוב עלייה, תחינה שיסים, החופזה של [המעערער] בביצוע המעשה ויצאתה ב מהירות לבדה מביתו כל אלו מוכיחים את התרשומות כי יחסיו המין נעשו ללא הסכמתה וחurf בקשתה שריפה ממנה".

בהתאם, כאמור לעיל, המערער הורשע בדעת רוב בעבירה של איнос.

13. גם בגזר הדין, נחלקו הדעות בין השופטים. סגן הנשיא כרמל, שכאמור סבר כי יש לזכות את המערער מחמת הספק, מצא כי בשים לב לחומרת המעשים שבהם הורשע המערער יש לגזר עליון עונש של 5 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה, ופיוצי בסך של 80 ש"ח למTELוננט. לעומתו, השופט רומנווב סבר כי הרשעת המערער באינוס על דרך של עצימת עיניים" מבטא דרגה פחותה חמורה של אשמה מוסרית ממודעות בפועל"; וכי בהינתן מדיניות הענישה הנוגנת, נסיבותיו האישיות של המערער ומצבו המשפטי, יש מקום לסתות מעונש המינימום הקבוע בחוק, ולגזר עליון עונש של 30 חודשים מאסר בפועל לצד יתר העונשים שנקבעו בחווות דעתו של סגן הנשיא כרמל. השופט לפישץ-פריבס סקרה כי מדיניות הענישה הנוגנת לצד השיקולים לחומרה ולקוליה מוליכים למסקנה כי יש לגזר על המערער 3.5 שנות מאסר בפועל לצד יתר העונשים שפורטו בחווות דעתו של סגן הנשיא כרמל. לפיך, ובהתאם לסעיף 80(ג)(2) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, נגזרו על המערער 3.5 שנות מאסר בפועל, בצווף הענישה הנלוות שנקבעה בגזר דין של סגן הנשיא כרמל.

הערעור ותשובה המשיבה

14. הערעור שלפנינו נסוב הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין. בטעית, נטען כי עצם קיומה של חוות דעת מזכה בפסק דין שלו בית משפט קמא, מקימה ספק סביר באשמו של המערער. גם לגופם של דברים, כך נטען, מכלול הנסיבות שעמדו לנגד עיני המערער בזמן אמת, כמפורט בהרחבה בחוות דעתו של השופט רומנווב, הובילו את המערער למסקנה כי המתלוונת מסכימה לקיום עמו יחסיו מין. בהתאם, נטען כי אף אם המתלוונת לא חפצה בקיום של יחסיו המין, המערער לא חש באפשרות זו מבחינה סובייקטיבית, ומילא לא היה יכולתו לברר אם המתלוונת אכן מסכימה למשעיו. המערער סבור כי בחוות דעתו של השופט רומנווב נפלה שגגה משפטית, שכן המערער הורשע חurf קיימן של אינדיקטזיט שמהן הוא למד כי ניתן הסכמה פוזיטיבית של המתלוונת לקיים עמו יחסיו מין, וזאת על יסוד ההנחה כי היה עליו לחשוד שמא המתלוונת אינה מסכימה למשעיו. ואולם, כך נטען, לשם הרשעה בעבירה של איнос נדרש להוכיח את התקיימותו של יסוד נפשי סובייקטיבי, קרי כי המערער עצמו ידע, ולמצער חשב, כי המתלוונת אינה מסכימה למשעיו. לצד זאת נטען, כי חוות דעתה של השופטת לפישץ-פריבס

נעדרת דיון ממשי בשאלת היסוד הנפשי המიוחס למערער, בלבד מאזכור שלפוי "היה עליו [על המערער] להבין כי אין בהתרחשות [/או בדינמיקה קודמת משום הסכמה ולחודל ממעשו]; ואילו ככל שהשופט ליפשי-פריבס התקונה להצדיף לחווות דעתו של השופט רומנוב לעניין היסוד הנפשי - הרו שחוויות דעתה מבוססת על אותה שגיאה משפטית. אשר לגזר הדין - נטען כי חוות הדעת של שלושת שופטי הרכב לא מנומקחות דין, וכי נסיבות העosa והמעשה מצדיקות גזירת עונש קל יותר מזה שנגזר על המערער.

15. בתשובה המדינה לערעור נטען, בעיקרו של דבר, כי דעת הרוב בבית משפט קמא קבעה כי המתלוונת הביעה באופן מפורש את אי-הסכמה להיום יחסית מין עם המערער, וכי לא ניתן שהמערער לא שמע את סירובה מפה. המשיבה הטעימה כי עדות המתלוונת זכתה לתמיכה בראשות נספות בדבר מצבה הנפשי לאחר האירוע, ובראיות לגבי הפעולות שביצעה סמוך לאחר מכן. המשיבה הדגישה כי הערעורינו מתחמודד עם קביעות בית משפט קמא בדבר סירובה המפורש של המתלוונת להיום יחסית מין עם המערער, ואין בו כדי להציג הטעבות במצבם המהימנות שנקבעו בנדון על-ידי הערכתה הדינונית, אשר התרשמה מהעדים באופן בלתי אמצעי. בנסיבות אלו, כך נטען, אכן נפלה שגגה בחווות דעתו של השופט רומנוב, בכך שקבע כי יש להרשיע את המערער רק' על דרך של עצמת עניינים, שכן משעה שנקבע כי המערער שמע את סירובה של המתלוונת מפה, לא ניתן להימנע מהמסקנה כי הוא היה מודע לאי-הסכמה. המשיבה הוסיפה כי בשים לב לחומרת המעשים שבهم הורשע המערער, העונש שנגזר עליו אינו מחמי עמו כלל, ואין הצדקה להקללה נוספת נספת בעונשו.

16. בדיון שהתקיים לפניו ביום 10.07.2024, שבו בא-כוח הצדדים על עיקרי טענותיהם שבכתב והשיבו לשאלותינו. במסגרת הדיון, הבahir בא-כוח המערער כי הוא אינו מבקש לטען שהמתלוונת משקרת ("אני יצא מנקודת הנחה בערעור זהה שלא מדובר במקרה קלאסי של עלייה ולא מדובר במatelוננטה משקרת ובודאי לא ביודען") (עמוד 1 שורות 5-6 לפרטוקול). ברם, כך נטען, בשל תחוויותיה הסובייקטיביות במהלך קיומן יחסית המין ולאחריהם, התקבע אצלה במודע זיכרון כוזב של סירוב פוזיטיבי למשעי המערער, וזאת חרף העובדה שזמן אמת היא שמרה את אי-הסכמה, ככל שהיא הייתה אי-הסכמה צזו, בלבנה פניה ("התזה שאני מציע אומרתשהמתלוונת כשיוצאת מהאירוע מתקבע אצלך זיכרון דברים של מה שהוא בפועל. ההתנגדות שלו שואלי הרגישה בלב, ההחנה שלו לא כפי שהוא מתארת" (עמוד 3 שורות 20-22)).

17. מנגד, בא-כוח המשיבה הדגישה את קביעות המהימנות שנקבעו על-ידי בית משפט קמא ביחס לעובדה שהמתלוונת הפצירה במערער לחודל ממעשו בזמן אמת, בעוד שהמערער התעלם מכך והמשיך במעשו.

דיון והכרעה

18. נקודת המוצא לדינוינו מציה בכלל שלפוי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במצבו עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכתה הדינונית, למעט במקרים חריגים שבהם קיימת הצדקה לכך. לא

מכבר נזדמן לי לעמוד בהרחבה על הצדקות לכל Ai-התערבות, החרים לו, ויישומו בכל הקשור לעבירות מין (ע"פ 1324/23 אבו עבד נ' מדינת ישראל, פסקאות 48-66 (15.07.2024)), ואין זה המקום לשוב ולהרחיב בכך. אסתפק בכך שאצין כי כלל Ai-התערבות נתוע היטב בשיטת משפטנו, וכי נדרשים טעמים טובים על מנת שערצת הערעור תסעה מקביעותיה של הערכאה הדינית בשאלות שעניין העדפת גרסה של עד אחד על פני גרסתו של עד אחר. טעמים כאלה אינם בנמצא במקרה דנן.

19. בעניינו, כלל שופטי הרכב בבית משפט קמא מצאו כי עדות המתלוננת עוררה רושם מהימן, וכי גרסתה הייתה עדיפה על פני גרסת המערער. גם חומר הראיות שבתיק נמצא מחזק את מהימנותה. למעשה, אף המערער עצמו אינו טוען שהמתלוננת בדתה את הדברים מלאה וטלה עליו עלילת שוא, אלא שקיימת אפשרות סבירה, לטענותו, כי האירוע נחרת בזיכרון של המתלוננת בדיעד, באופן שונה מהמציאות האובייקטיבית. ואולם, בעניינו, לא הונחה תשתיית לתמיכה באפשרות שנפל פגם בתפיסת המציאות של המתלוננת, ומילא אין לטענה זו על מה שתסתמך במידור הראייתי.

20. אם כן, נותרנו עם עדות המתלוננת, שנמצאה מהימנה על-ידי בית משפט קמא, שלפיה היא נכנסה אל הבית כדי לסייע למערער להוציא כבוד. או אז, הלה העלה אותה על כתפו חרף התנגדותה, לקח אותה בכוח לחדרו, ושם בעל אותה חרף הפצרותיה שיחדול ממעשו. משעה שעדות זו התקבלה על-ידי בית המשפט המחויז כתיאור המשקף באופן נאמן את המציאות - המסקנה המשפטית ברורה מآلיה: היה על המערער לחדול ממעשו באופן מיידי. העובדה שהמערער המשיך בבעילת המתלוננת לאחר ששמע ממנה כי היא אינה מסכימה למשעו, עולה כדי עבירה של איнос. חד וחילק. הרשות המערער אפוא, בדיון יסודה.

21. אף עדותה של ש' לא יכולה לסייע למערער. בהקשר זה יזכיר, כי סגן הנשיא כרמל מצא את עדותה של המתלוננת מהימנה, תוך שקבע כי התנהגותה מיד לאחר האירוע מחזקת את גרסתה, וכי עדותה עדיפה על פני גרסת המערער. אף על פי כן, בדעת המציאות שכטב, סבר סגן הנשיא כי עדותה של ש' - חרף הקשיים שנמצאו בה - מקימה ספק סביר באש灭ו של המערער. ואולם, קביעה זו בטעות יסודה. שכן, אף אם עדותה של ש' הייתה מתקבלת כמהימנה על קרבבה וכראעה, היה ניתן ללמידה מכך, לכל היותר, כי בעת שהמערער והמתלוננת ישבו בחצר, התקיימו ביניהם מגע מיני בהסכמה, וכי ש' לא שמעה רעים חריגים שבקו מחדרו של המערער בעת שהתקבבה למקום. האotto לא. שעה שמדובר בהתהשרות שונות בזמן ובמקום, אין בהסכמה קודמת של המתלוננת, אף אם הייתה צזו, כדי לעורר ספק סביר ביחס לאיורים שאوتם ש' לא ראתה בעצמה, ושלגביהם עדות המתלוננת נמצאה "כנה, אמונה, מדוקחת, מפורטת, והותירה רושם חיובי וטוב" (כמפורט בפסקה 6 לעיל).

22. על פני הדברים, ניתן היה לעזר את מסענו בנקודה זו, ולקבע כי התשתית העובדתית, כפי שנמצאה על-ידי בית משפט קמא, מבוססת את הרשות המערער. ואולם, בפסק הדין קמא אכן נפלה שגיאה, משפטית, הדורשת התייחסות ותיקון. העמוד אפוא על הדברים בתמצית על מנת להעמיד הלכה על מכונה.

23. עבירות האינוס הקבועה בסעיף 345 לחוק העונשין היא עבירה הtentagot. היסוד הנפשי בעבירה זו הוא של מחשבה פלילתית, בדומה לכל עבירה 'שותקת' (סעיף 19 לחוק העונשין). בהתאם, נדרש שהעשה יהיה מודע לטיב המעשה ולקיום הנסיבות הנמנית עם פרטיה העבירה (סעיף 20(א) לחוק העונשין); ולענין זה, רואים אדם שחשד בדבר טיב הtentagot או בדבר קיומן הנסיבות, אשר נמנע מלברר את חשו, כמו שהוא מודע לעובדות כהוותיתן (סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין).

24. קולמוסין רבים נשברו בדיון בשאלת כיצד על החברה להגן על בניית ובנותיה מפני "גברתן פסיקופט" - שאינו חוליה נפש ואינו מפגר - [אשר] מאמין בנסיבות שהאננסת מסכימה לפגע המיני, יתכן על יסוד אמוןתו שנשים לעולם אין מסרבות לו או שאין רשויות לסרב לו [...]. דא עקא, שלאור נסיבות העניין נעדרת כל סבירות מאמונתו הכהנה; קרי אדם סביר, בנסיבות אלה, היה מבחין בכך שאין הסכימה" (לשון הנשייה מ' שmagar בע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מה(1) 302, 381 (1993) (להלן: עניין בארי)). על פני הדברים, כך הטענה, אדם שכזה יצא פטור ללא כלום, לאחר שלא הייתה בלבו המחשבה הפלילית הנדרשת לשם הרשותו בדיון. באותו עניין הציע הנשייה שmagar, כי יתכן שהפתרון למצבים שכאלו מצוי בהרחבה של כלל עצימות העניינים, כך שבגדרו יכנסו גם מצבים שבהם הנאשם היה צריך לחשוד שמא המתлонנת אינה מסכימה למשעיו (שם, בעמוד 363; וראו גם את ספקותיו של השופט מ' חשיון בסוגיה זו, שם, בעמודים 381-382).

25. דברים אלו זכו לביקורת נוקבת מאת פרופ' ש"ז פלר במאמרו "טעות במצב הדברים בעקבות פסק-הדין בע"פ 5612/92 (פרשת האינוס 'שומרת') ולנוכח תיקון מס' 39 לחוק העונשין" מחקרי משפט יב 5 (1995). בתמצית שבתמצית, המלומד פלר טען כי אין להסתפק בהוכחת יסוד נפשי אובייקטיבי בעבירות האינוס, קרי - כי הנאשם היה צריך לדעת, או היה צריך לחשוד, שהמתлонנת אינה מסכימה למשעיו; אלא נדרש להוכיח כי העשה היה מודע בפועל לכל יסודות העבירה, לרבות היעדר ההסכם, כאשר רואיםumi שחשדבאוון סובייקטיבי, ועزم את עיניו מלברר את העובדות, כמו שהוא מודע במצב הדבריםião אותו הוא נמנע לברר. כך לפניו תיקון מס' 39 לחוק העונשין, ועל אחת כמה וכמה לאחר התיקון, לאור ההוראות המפורשות שבסעיפים 19-20 לחוק העונשין. לשיטת המלומד פלר, הפתרון לב්יאת 'הגברתן הפסיכופט' הוא פשוט. אותו אדם אינו טועה טעות עובדתית, אלא טעות משפטית: הוא סבור שהאיסור על אינוס אינו חל עליו, לאחר שלסבירתו, נשים אין יכולות לסרב לו. לצד זאת, גם אדם שאינו מקדיש כל מחשבה לשאלת היעדר ההסכם טועה טעות משפטית, שהרי לסבירתו - המנוגדת לדין - הוא לא נדרש להשיג הסכמה לפני קיום יחסיו מיין. דא עקא, שטעות במצב המשפטיא אינה פוטרת מעונש. ובלשונו של המלומד פלר:

"נניח שגבר, כמתואר בדוגמה הנשייה שmagar, קיים מגע מיני עם אשה ללא הסכמתה. האירוע הוקלט במלצת וידאו. במהלך החקירה הוקן האירוע בפני ה'מאצ'ו הפסיכופט' - האחראי כਮובן בפלילים - ואולי אף פעמים מספר, אז נשאל האם היה מודע ל'מצב הדברים', כפי שהוא רואה ושמעו אותו, על כל פרטיו - מבחינת הtentagot הנערה והtentagot הוא, עובר לקיום המגע המיני, בשעתו ומיד אחריו. תשובהתו, לפי ההנחה, לא יכולה להיות אלא בחובב. אז, בא ה שאלה הנוספת - היכן הייתה

טעות שטוענים לunganך? והתשובה הייתה: סברתי כי אני רשאי לפעול לפי תפיסות החיים שלי ומושגנו שלי לגבי יחסם בין גבר ואשה, לפייהם נשים לעולם אינן מסרבות לי ואין רשויות לסרב לי, ותו לא; בסרט אין כל דבר שלא הייתי מודע לו. [...] אותו פסיקופט 'מאציו' או 'מוגבל פרימיטיבי' ייכנס פנימה ולתקופת זמן רואיה' משום שטויות בדין אינה מושיעה את הטועה בו" (שם, בעמודים 16-17).

26. כשלעצמו, דעתינו נוטה לדעה שהובעה על-ידי המלומד פלר, בהיותה מתישבת באופן טוב יותר עם עקרונות דיני העונשין כפי שגובשו בשיטתנו המשפטית, וכן עם מעמד הבכורה המוקנה לעיקרון האשמה במשפט הפלילי (ראו: עניין בארי, עמוד 381 (השופט חסין) ועמודים 385-387 (השופט א' גולדברג); והשו לע"פ פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 14-26 לחווות דעתו של השופט א' שטיין (22.02.2024)).

27. ואולם, בעניינו אין כל צורך להזכיר שאלה זו, לאחר שלמקרה הקביעות העובדיות שבදעת הרוב, לא יכול להיות ספק כי היסוד הנפשי שהתקיים במערער הוא מודעות מלאה ליסוד היעדר ההסכם. כך, בדעת הרוב נקבע, כי המתלוננת הביעה באופן מפורש את סירובה למשעי המערער, ואילו הלה המשיך במשעי לאחר ששמע את סירובה של המתלוננת (השופט רומנוב, פסקה 30; והשופט ליפשיץ-פריבס, פסקה 26). בנסיבות אלו, לא היה כל מקום לקביעותו הנוספת של השופט רומנוב, כי התקיים במערער יסוד נפשי של מודעות על דרך של עצמת עניינים בלבד. שכן, גם אם המערער קיווה כי המתלוננת תתרצה למשעי, וכי ה"לא" שלו יהפוך בהמשך ל"כן", כמתואר בחווות דעתו של השופט רומנוב - אין הדבר גורע כמובןו של המערער בפועל להיעדר ההסכם מצידה. יפים לעניינו דבריו של השופט חסין שנכתבו לפני מעלה שלושה עשור שנים בארי (עמוד 381):

"ועל נאמר לנו, בלשון צוללה ובלא פקפק וgemäßום: כשאישה אומרת 'לא' היא מתוכונית ל'לא' ממשמעו בחוי יום-יום וכהוראתו במילון. קר אישة, קר גבר, קר ילד, קר זקנה, קר כל אדם. 'לא' הוא לעולמים 'לא', ואין 'לא' שהוא 'כן'. אין עיוור פיקח ואין שיכור פיכח, אין חכם טיפש ואין ותרן עיקש, אין שchor שהוא בן ואין לילה שהוא יום - והכל אם מדברים אנו בלשון בני-אדם. 'לא' הוא לא'. אישة האומרת 'לא' והגבר מתיחד עמה על-אף אותו 'לא', הייחוד הוא שלא בהסכם והמעשה הוא מעשה אינוס (אלא אם כן סיכמו השניים מראש כי 'לא' פירושו בשפטם הפרטית הוא: 'כן', הדבר עליסה בארץ הפלאות)".

28. ומכאן לערעור על גזר הדין. אודה ולא אכחיד, כיימת מידת לא מבוטלת של צדק בטענת בא-כח המערער שלפיה גזר דין שניית בעניינו לא מנומך די הצורך או למצופה; לבטח בשים לב להוראות תיקון מס' 113 לחוק העונשין. ברם, לגופו של עניין - בהינתן חומרת מעשיו של המערער ועונש המינימום הקבוע לעבירות האינוס שבה הוא הורשע, העומד על 4 שנות מאסר בפועל, ובשים לב לנזקים שנגרמו למתלוננת, כעולה מتفسיר נגעתה העבירה - ניכר כי העונש שנגזר על המערער מביא בחשבון את מלא השיקולים שניתן לזקוף לזכותו, ואני מחמיר עמו. לבטח שלא במידה המצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור (ראו למשל: ע"פ 1072/15 שינוי נ' מדינת ישראל, פסקאות 41-42

(10.11.2015)

29. אשר על כן, אציע לחברי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

חאלד כבוב
שופט
השופט יחיאל כשר:

אני מסכימים.

**ITCHAYAL CHER
SHOFET**

השופט עופר גROSSKOFPF:

אני מסכימים לחוות דעתו של חבר, השופט חאלד כבוב, וזאת בכפוף להערות הבאות:

ראשית, לחבר, אינני סבור כי נדרש בעניינו להתייחס לדינו של "גברתן פסיקופט" או "מצאי פסיקופט", המאמין באמת ובתמים כי נשים מסוימות לכל מגע מיני עמו, אף אם דבריה והתנהגותן מעידים אחרת. כפי שהברור מצין המערער אינו נמנה על זו בלתי מצוי זה, וכשלעצמו, ספק אם לא מדובר בזן נכח, שכן קיומו בימינו הוא בסרטוי גי'יס בונד ובהיפותזות משפטיות. ממשילא אינני בטוח שנדרש להרחב את ההגדרה של טעות בדיון על מנת להתמודד עם דמות מיתולוגית כזו, שלமיטב ידיעתי, טרם נפתחה בbatis המשפט בישראל.

שנית, מצב דברים העשו להתרחש בעולם המציאות הוא זה בו, במקרה נתון, גבר מפרש שלא כהלהכה מסרים המגיעים מאשה, ומשוכנע באמת ובתמים כי הם מעידים על הסכמה, מקום שאדם סביר היה מגיע, באותו מערכת נסיבות, למסקנה אחרת. לו היה בית המשפט קמא סובר כי זהו מצב הדברים, היה נדרש לזכות המערער מעבירות האונס, שכן האשם אותו ניתן היה ליחס לו הוא של רשלנות בלבד (ראו: ש"ז פלר "איןוס מתוך רשלנות על סמך אימרת-אגב" משפטים י' 373 (1980); ש"ז פלר "טעות במצב דברים, בעקבות פסק הדין בע"פ 5612/92 (פרשת האינוס "שומרת") ולנוכח תיקון מס' 39 לחוק העונשין" מחקרים משפטים יב 5, 11 (1995); ע"פ 5938/00 אוזלאי נ' מדינת ישראל, פ"ד

נה(3) 873, 894 (2001); ע"פ 6111 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-26 (22.2.2024)).
אפס, גרסת המטלוננת לאירועים, אותה מצא בית המשפט כאמינה, אינה מאפשרת לחסם לערער
מצב נפשי של רשלנות בלבד. תיאוריה את שהתרחש - הרמתה ונשיאה לחדרו של המטלון תוך
הتعلמות מהתגונתה; אמירותיה המפורשות שהיא לא רוצה לעלות, אינה מעוניינת בקיום יחסית מין
רוצה לכת - מלבדים כי המערער הבין שהמטלוננת אינה מסכימה, והחליט להתעלם מכך (ראו: חוות
דעתו של השופט אריהروم נוב, בפסקה 30; חוות דעתה של השופטת מרימ ליפשיץ-פריבס, בפסקאות
17-19 ו-26). במצב דברים זה אין אנו נדרשים כלל לבחון עצמת עניינים, שכן מי ששומע סירוב,
וממשיך במעשו, אינו עצם עניין לסירוב, אלא פועל בהעדר הסכמה ביודען. אכן, כפי שציין חbari, יש
לדוחות את מסקנת השופט רומנווב כי לא ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, שהumaruer היה מודע בפועל
לכן שהמטלוננת אינה מסכימה לקיום עמו יחסית מין, וזאת שכן "umaruer סבר ש'הלא' של המטלוננט,
אינו: 'משש לא', בשום אופן לא', והוא קיווה כי מהר מכך היא תתרצה ולא תמנע ממנו לעשותות בה את
шибיקש לעשות" (שם, בפסקה 30). התפיסה המשתקפת ברפליקה "יבוא לך, דינה, יבוא לך", שייכת
לדמותו הבדיונית של גוטה, ומוקומה בסרט "מציצים", ולא מוחזקה לו. במערכת היחסים שבין אנשים
בשר ודם די באמרית "לא" על מנת להביע אי-הסכמה, ואין מקום לקבוע דרישות נוספות לעניין טיב
התגונדות (השו: ע"פ 2606/04 בנבידה נ' מדינת ישראל, פסקאות 18-22 ו-24-28 (26.4.2006);
ע"פ 09/09 3483 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 12 (13.5.2010); רותי לבנשטיין לזר " מבט חדש על
הסכם בעברת האינטס" עיוני משפט מב 67, 81-82 (2019)).

שלישית, גרסה של העדה ש' אינה יכולה לטעמי להbia לזכוי במקורה דין לא רק מהטעם שהוא
מתיחסת, בעיקר, לאירוע במרפסת, בטרם נכנסו המטלוננט והumaruer לבית, אלא גם מהטעם
שהיא אינה אמונה בעלייל. כך, בהינתן שתיאוריה ביחס לאירוע במרפסת מרחיקי לכת משמעותית
מלאה שלumaruer עצמו ושל העד ירדן; שמשך הזמן בו טענה כי המטלוננט והumaruer שהוא בבית
שונה משמעותית מדיוחי העדים האחרים; שגרסתה ידעה עלויות ומורדות והושפעה ממערכת יחסית עם
משפחה שלumaruer וכיו"ב.

רביעית, בהינתן המעשים המិוחסים לumaruer, והיסוד הנפשי שהתקיים בו, העונש שנגזר עליו הוא מכך
מהראוי בצורה משמעותית, ובוודאי שאין מקום להקל בו הקלה נוספת.

עוֹפֵר גִּרְוָסְקֶוּפְּפָף
שופט

הוחלט כאמור בחוות דעתו של השופט ח' כבוב.

הumaruer יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהotel עליו ביום 27.10.2024 עד השעה 10:00 בבית

מעצר ניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשומו תעודת זהות או דרכון. על המערער לחתם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחון ומינוי של שירות בתי הסוהר, בטלפון: 08-9787336 או 08-9787377.

ניתן היום, כ"ח אב תשפ"ד (10 ספטמבר 2024).

שופט	חויאל כשר	עופר גרוסקופף
ל		
ד		
כ		
ב		
א		
ב		
ש		
א		
ג		
ט		